

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/56/2015
Identifikačné číslo spisu:	6014200755
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6014200755.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Ondrej Murín - PEKÁREŇ, so sídlom podnikania v Brezne, Nám. M. R. Štefánika č. 44, IČO: 10 987 916, právne zastúpený: JUDr. Ľubomírom Kaščákom, advokátom, so sídlom v Banskej Bystrici, Horná č. 35, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom v Košiciach, Masarykova č. 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 14. apríla 2014, číslo S/2014/01261, O-50/2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2014, č. k. 23S/111/2014-27, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2014, č. k. 23S/111/2014-27 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 24. septembra 2014, č. k. 23S/111/2014-27 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a postupu rozhodnutia žalovaného zo 14. apríla 2014, číslo S/2014/01261, O 50/2014, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Inšpektorátu práce Banská Bystrica zo 7. januára 2014, č. k. 163/13 - 1.0/pok/r.. Týmto rozhodnutím Inšpektorát práce Banská Bystrica uložil žalobcovi podľa § 19 ods. 2 písm. b/ <. bod 1 v nadväznosti na § 19 ods. 3 písm. e/ <. zákona č. 125/2006 Z. z. <. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z. z. <.“) pokutu vo výške 1.000 eur za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ <. bod 3, konkrétne za porušenie § 6 ods. 2 písm. b/ <. zákona č. 124/2006 Z. z. <. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 124/2006 Z. z.“). Protiprávne konanie žalobcu spočívalo

v tom, že žalobca ako zamestnávateľ neposkytol svojim zamestnancom (V., I. a M.) potrebné účinné osobné ochranné pracovné prostriedky pre výkon pridelených prác - mimo rukavíc pre pekára.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty. Žalobca neposkytol zamestnancom ochrannú obuv s podrážkou proti šmyku. Uvedenú skutočnosť mal krajský súd preukázanú z jednotlivých výpovedí menovaných zamestnancov, ktorí potvrdili, že zamestnávateľ (žalobca) im neposkytol žiadne osobné ochranné pracovné prostriedky; do práce si nosili vlastnú obuv a odev.

Krajský súd ďalej uviedol, že inšpekciou práce zistené nedostatky boli spísané okrem zápisnice aj v protokole o výsledku inšpekcie. Z protokolu vyplýva, že u žalobcu bolo zistených celkom 13 nedostatkov a k uloženiu pokuty došlo iba za porušenie § 6 ods. 2 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z. z.. Žalobca vo svojom vyjadrení z 26. júna 2013 k protokolu nepoprel zistené skutočnosti, ale uviedol, že zabezpečil už vypracovanie predpisu na poskytovanie osobných ochranných prostriedkov a zamestnancom poskytne oproti podpisu osobné ochranné prostriedky na základe vypracovanej smernice do 30. júna 2013.

Krajský súd námietku žalobcu, že oba správne orgány neprihliadli na čestné prehlásenia ďalších zamestnancov o pridelení osobných ochranných pracovných prostriedkov, vyhodnotil ako nedôvodnú s odôvodnením, že čestné prehlásenia nie sú relevantnými dôkazmi v zmysle zákona č. 124/2006 Z. z., keďže v predmetných prehláseniach zamestnanci uviedli, že osobné ochranné pracovné prostriedky im boli zo strany žalobcu poskytnuté na ich požiadanie. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že zamestnanec musí mať poskytnuté zodpovedajúce osobné ochranné pracovné prostriedky nie až na jeho požiadanie po tom, ako už práce vykonáva, ale ešte pred prvým začatím výkonu práce.

Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné tiež námietky žalobcu, že zamestnanci neboli vypočutí inšpektormi práce na pracovisku, ako aj to, že inšpektori práce nevykonali dostatočné zistenia na mieste samom, teda v prevádzke pekárne. Z charakteru predmetných výpovedí vyššie uvedených zamestnancov žalobcu vyplýva, že ide o informácie, ktoré dostatočne vysvetlili stav v poskytovaní, resp. v neposkytovaní osobných ochranných pracovných prostriedkov a tieto informácie už nebolo potrebné overovať priamo na pracovisku. Zároveň krajský súd dodal, že uvedené zistenia boli nepriamo potvrdené aj samotným žalobcom, a to vo vyjadrení k protokolu, ako aj zamestnancami v príslušných čestných prehláseniach.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné. Tiež sa stotožnil so správnou úvahou žalovaného s určením výšky uloženej pokuty. Nakoľko krajský súd nezistil také vady rozhodnutia, prípadne vady v konaní, na ktoré by musel prihliadnuť ex offio (§ 250i ods. 3 OSP a § 250j ods. 3 OSP) v súlade s § 250j ods. 1 <. OSP žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 <. OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie. Namietal, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Postup inšpekcie práce žalobca nepovažoval za správny, nakoľko výkon inšpekcie vykonaný mimo pracoviska odporuje priamo samotnému účelu inšpekcie práce. Podľa názoru žalobcu mal byť výkon inšpekcie práce vykonaný priamo na príslušnom pracovisku. Výpovede pracovníkov považoval za rozporné s čestnými prehláseniami, ktoré žalobca v predmetnom konaní predložil. Uviedol, že z čestných prehlásení nevyplýva, že by pracovníci nedostali pri nástupe do práce osobné ochranné pracovné prostriedky, ale to, že zamestnanci osobné ochranné pracovné prostriedky dostali vždy, keď o tieto požiadali. Záverom žalobca poukázal na to, že nakoľko sa príslušná evidencia poskytovania osobných ochranných pracovných prostriedkov nezachovala, mala inšpekcia práce, resp. krajský súd vypočúť bývalú zamestnankyňu žalobcu poverenú vedením predmetnej evidencie. Preto žiadal, aby odvolací súd

napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny a zákonný potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 <., <. OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 <. OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 <. prvá veta OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t. j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 <. veta druhá OSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Podľa § 246c ods. 1

Podľa § 219 ods. 1 <. a <. OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z., inšpekcia práce sa vykonáva na všetkých pracoviskách zamestnávateľov a fyzických osôb, ktoré sú podnikateľmi a nie sú zamestnávateľmi, vrátane pracovísk nachádzajúcich sa na súkromných pozemkoch a v obydlíach fyzických osôb.

Podľa § 12 ods. 1 písm. c/ zákona č. 125/2006 Z. z., požadovať od zamestnávateľa, fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, zamestnanca, zástupcu zamestnancov pre bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci, príslušného odborového orgánu a zamestnaneckej rady alebo zamestnaneckého dôverníka v prítomnosti svedka alebo bez neho informácie a vysvetlenia, ktoré sa týkajú uplatňovania predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv;

Podľa § 19 ods. 2 písm. b/ <. bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z. <., inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, za závažné porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ od 1.000 eur do 200.000 eur.

Podľa § 19 ods. 3 písm. e/ zákona č. 125/2006 Z. z., závažné porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ je neposkytnutie potrebných účinných osobných ochranných pracovných prostriedkov alebo ich neudržiavanie vo funkčnom stave.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 125/2006 Z. z., inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia;

Podľa § 39 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. (Zákoník práce), právne predpisy a ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci sú predpisy na ochranu života a predpisy na ochranu zdravia, hygienické a proti epidemické predpisy, technické predpisy, technické normy, dopravné predpisy, predpisy o požiarnej ochrane a predpisy o manipulácii s horľavinami, výbušninami, zbraňami, rádioaktívnymi látkami, jedmi a inými látkami škodlivými zdraviu, ak upravujú otázky týkajúce sa ochrany života a zdravia.

Podľa § 39 ods. 2 Zákoníka práce predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci sú aj pravidlá o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci vydané zamestnávateľmi po dohode so zástupcami zamestnancov; ak k dohode nedôjde do 15 dní od predloženia návrhu, rozhodne príslušný inšpektorát práce podľa osobitného predpisu.

Podľa § 1 zákona č. 124/2006 Z. z., tento zákon ustanovuje všeobecné zásady prevencie a základné podmienky na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a na vylúčenie rizík a faktorov podmieňujúcich vznik pracovných úrazov, chorôb z povolania a iných poškodení zdravia z práce.

Podľa § 6 ods. 2 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z. z., na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci prostredníctvom osobných ochranných pracovných prostriedkov je zamestnávateľ povinný bezplatne poskytovať zamestnancom, u ktorých to vyžaduje ochrana ich života alebo zdravia, potrebné účinné osobné ochranné pracovné prostriedky a viesť evidenciu o ich poskytnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 <. OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcom uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné:

V prejednávanej veci prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi podľa § 19 ods. 2 písm. b/ <. bod 1 v spojení s § 19 ods. 3 písm. e/ <. zákona č. 125/2006 Z. z. pokutu vo výške 1.000 eur za porušenie povinností uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ bod 3, § 6 ods. 2 písm. b/ <. zákona č. 124/2006 Z. z. <., keď neposkytol svojim trom zamestnancom účinnú ochrannú pracovnú obuv s podrážkou proti šmyku na pracovisku (pekárne), kde sa šmýkalo, čo vyžaduje ochrana ich života alebo zdravia.

Výkon inšpekcie práce o dodržiavaní právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a zaistenie bezpečnosti technických zariadení u žalobcu, pri ktorom bol zistený uvedený nedostatok, sa uskutočnil u žalobcu v dňoch 28. mája 2013, 11. júna 2013, 14. júna 2013 a 19. júna 2013.

Odvolací súd nepokladal za dôvodné námietky žalobcu o pochybení procesného postupu v správnom konaní, keď pracovníci žalovaného, inšpektori práce vykonali inšpekciu mimo pracoviska. S poukazom na ustanovenie § 12 odseku 1 písm. c/ zákona č. 125/2006 Z. z., upravujúce oprávnenia inšpektora práce a § 2 ods. 2 písm. a/ cit. zákona inšpektorom práce nič nebránilo, aby vypočuli zamestnancov žalobcu aj mimo pracoviska. Preto uvedený namietaný postup žalovaného odvolací súd vyhodnotil ako zákonný.

Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym názorom súdu prvého stupňa o dostatočnom preukázaní porušenia právnych predpisov na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci žalobcom a to jednotlivými výpoveďami zamestnancov žalobcu. I. (Zápisnica o podaní informácie z 28. mája 2013, č.: 92/13/pod.-25/Z2) a M. (Zápisnica o podaní informácie z 28. mája 2013, č.: 92/13/pod.-25/Z3), napokon aj z vyjadrenia žalobcu z 26. novembra 2013 k oznámeniu o začatí správneho konania.

Jednotlivé čestné prehlásenia ďalších zamestnancov žalobcu o poskytovaní osobných ochranných pracovných prostriedkov, a to v rozsahu uvedenom v príslušnej evidencii (Zošit), nie sú spôsobilé spochybniť postup a závery, ku ktorým dospela inšpekcia práce. Podľa obsahu týchto čestných prehlásení mal žalobca poskytovať zamestnancom osobné ochranné pracovné prostriedky až na požiadanie, čo je však neprípustné. Tieto osobné ochranné pracovné prostriedky na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci je potrebné zamestnancovi poskytnúť nástupom do pracovného procesu, kontrolovať ich funkčný stav a dbať o ich riadne používanie ako o vyplýva z povinnosti zamestnávateľa uvedených v § 6 ods. 2 zákona č. 124/2006 Z. z.

Keďže skutkový stav bol zo strany správnych orgánov aj podľa názoru odvolacieho súdu zistený riadne a dostatočne, následný výsluch bývalej zamestnankyne, ktorá mala v náplni práce aj evidenciu osobných ochranných pracovných prostriedkov, by bol zjavne neúčelný, lebo by nebol spôsobilý zvrátiť závery

znejúce v tomto prípade v neprospech žalobcu.

Naviac žalobca v písomnom stanovisku z 26. júna 2013 k Protokolu o výsledku inšpekcie z 19. júna 2013, č.: IBB-32-25-2.2/P-E22-13, ktorý podpísal, k bodu 1 o zistených nedostatkoch (predmet tohto konania) nevzniesol žiadne námietky ku skutočnostiam zisteným v protokole. Uviedol, že na základe posúdenia rizík a hodnotenia nebezpečenstiev zamestnancom poskytne osobné ochranné pracovné prostriedky oproti podpisu na základe vypracovanej smernice do 30. júna 2013.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rovnako ako krajský súd v napadnutom rozsudku dospel k právnomu záveru, že preskúmaným rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu. Aj procesný postup správnych orgánov v posudzovanej veci bol v plnom súlade so zákonom. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica ako vecne správny potvrdil (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP, v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a ods. 2 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 OSP, v spojení s § 224 ods. 1 OSP za použitia § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobca v tomto konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.